

Arrest

nr. 296 435 van 27 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MERVILDE
Steenovenstraat 6/0102
8370 BLANKENBERGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MERVILDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn geboren in Benin. Als baby verhuisde u samen met uw ouders naar Takum in Taraba State. Toen u dertien jaar oud was, in 2011, brak de oorlog met Boko Haram uit in uw regio. U verklaart dat uw vader daarbij om het leven kwam en uw moeder twee maanden later bezweek aan een hartaanval door de shock. Ook uw broer is op dat moment verdwenen. U diende daarna op straat in een kiosk te slapen. Daar ontmoette u een vrouw, J., die u mee nam naar Benin. U woonde bij haar in Benin tot u achttien jaar werd. U kon er naar school gaan en hielp daarnaast J. bij het verkopen op de markt. Toen u achttien werd vertelde ze u dat u naar Europa diende te gaan om er te werken en de kosten die zij voor u gemaakt had terug te betalen. U ging hiermee akkoord. Zij bracht u voor twee weken onder bij Mama I. in Lagos alvorens u het land diende te verlaten. U reisde illegaal naar Italië, u ging er

via Libië per boot. U diende er een verzoek tot internationale bescherming in begin 2017. U bleef echter niet lang in een opvangcentrum maar ging bij Mama I. wonen. Bij uw aankomst in Italië was u zwanger. Mama I. zorgde er echter voor dat u dit kind verloor. Na een week bij haar te hebben verbleven diende u op straat te tuppelen. Toen u ongeveer een maand aan het werk was werd u aangesproken door een katholieke gemeenschap die u zou helpen. U verbleef sindsdien bij die gemeenschap. U verklaart dat u Mama I. nog 28 000 euro terug dient te betalen omdat zij uw reis naar Europe regelde. Zij zou om deze reden naar u op zoek zijn en u vreest dat zij u kan doden indien u terug in Nigeria bent zonder dit geld terug te betalen. Zij zou u hiertoe telefonisch bedreigen. Terwijl u in Italië verbleef leerde u via Facebook uw partner, U., kende. Hij kreeg al twee keer een negatieve beslissing en daarom besloten jullie Italië te verlaten en naar Nederland te gaan. In 2019 vertrok u uiteindelijk naar Nederland om ook daar een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. U kreeg twee kinderen met uw partner, een zoon E.P. geboren op 22 januari 2020 en een dochter E.R. geboren op 31 april 2021. In 2021 ging u na een ruzie uiteen met uw partner. U verliet Nederland en kwam naar België waar u eveneens een verzoek tot internationale bescherming indiende op 06 januari 2022. U verklaart nog steeds te vrezen voor J. en Mama I. die geld van u eisen. U verklaart dat zij om die reden een foto verspreidden waarbij wordt gezegd dat u vermist wordt zodat mensen informatie over u aan haar zouden doorgeven.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een medisch attest neer waaruit blijkt dat uw dochter niet besneden werd. De notities van het persoonlijk onderhoud werden u bezorgd op 22 december 2022.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor de vrouwen die u naar Europa brachten omdat u nog uw schuld aan hen dient af te betalen. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat van dit netwerk een vrees voor vervolging zou uitgaan.

Vooreerst legt u verregaand afwijkende verklaringen af omtrent uw achtergrond en verblijfplaatsen in Nigeria, wat reeds uw algemene geloofwaardigheid schade toebrengt. Zo gaf u om te beginnen in Italië maar liefst vier verschillende geboortedata op, gaande van 1995 tot 2002 (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier ‘CGVS – Aanvraag derde landen, antwoord Italië – 16.02.2023’), wat reeds een indicatie inhoudt van uw pogingen om de asielinstanties te misleiden. Voorts verklaart u bij uw eerste verklaringen in uw verzoek tot internationale bescherming in België geboren te zijn in Benin, van uw twee tot vijftien jaar oud in Kano te hebben gewoond en slechts de laatste twee jaar voor uw vertrek ‘ergens anders’ te hebben verbleven (verklaring DVZ vraag 5 en vraag 10). Voor het Commissariaat-generaal verklaart u echter in Takum, gelegen in Taraba State geboren te zijn. U verklaart onmiddellijk eerder Benin te hebben opgegeven als geboorteplaats omdat het voornaamste deel van uw leven zich daar heeft afgespeeld. U past echter meteen daarna opnieuw uw verklaringen aan en verklaart wel degelijk in Benin te zijn geboren maar al na een paar maanden naar Taraba State te zijn verhuisd (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.4). U spreekt daarbij op geen enkel moment over Kano, uw eerder opgegeven verblijfplaats. U verklaart zelfs expliciet nooit ergens anders gewoond te hebben dan in Takum en Benin (NPO p.9). Wanneer u wordt geconfronteerd met uw eerdere verklaringen rond uw verblijf in Kano geeft u aan er nooit verbleven te hebben en er enkel doorgereisd te zijn bij uw vertrek uit het land (NPO p.10), daarmee derhalve geen enkele verklaring gevend voor deze verschillende verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen. U beweert daarbij uiterst opmerkelijk dat zowel Kano als Takum in het noorden van Nigeria gelegen zijn, u verklaart verwarrend dat het hetzelfde is, Taraba State is volgens u Kano (NPO p.10). Deze verklaringen brengen de geloofwaardigheid van uw verblijfplaatsen echter nog verder aan het wankelen. Taraba State is volgens de toegevoegde informatie (Wikipedia – Taraba State) namelijk allerm minst in het noorden van Nigeria gelegen, eerder in het oosten van het land, en dit allerm minst in de

nabijheid van Kano. Volgens de toegevoegde informatie ligt Kano namelijk op meer dan 700km van Takum. U heeft het verder over een oorlog met Boko Haram waardoor u Taraba State zou zijn moeten ontvluchten, uw vader zou hierbij om het leven zijn gekomen en u zou zo uw broer uit het oog verloren zijn (NPO p.8). Echter, uit informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal (CGVS – COI Focus Nigeria: gevechtszones van Boko Haram – 16.05.2014) blijkt dit allerm minst het terrein waar Boko Haram zeer actief bleek in die periode. Voorts blijkt uit uw administratief dossier (CGVS – Aanvraag derde landen, antwoord Nederland – 07.12.2022) dat u in Nederland verklaarde in Agbor te hebben verbleven. Voor het Commissariaat-generaal verklaart u echter daar nooit geweest te zijn, enkel Mama I. zou van daar afkomstig zijn. U beweert nooit gezegd te hebben in Agbor te hebben gewoond (NPO p.10-11). **Uw uiterst gebrekkige kennis van en conflicterende beweringen over uw zagezegde verblijfplaatsen in Nigeria zorgt er dan ook voor dat er verregaande onduidelijkheid bestaat omtrent uw achtergrond en bijgevolg eveneens uw levensomstandigheden, wat reeds de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging bij een terugkeer aantast.**

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat u uw land van herkomst niet verlaten heeft uit vrees voor vervolging. U haalt geen problemen aan in Nigeria die aanleiding gaven tot uw vertrek uit het land. U verklaart dat er een conflict was in uw geboortestreek maar haalt nadat u er weg ging geen concrete problemen aan. U verklaart dat uw toekomst oké leek, het enige element dat u weet aan te halen is dat er niet veel geld was om u te laten verder studeren (NPO p.17). Aangezien u uw verblijfplaatsen niet duidelijk weet te stellen en uw overige motieven om het land te verlaten louter economische motieven betreffen, houdt dit geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). **Er kan derhalve geconcludeerd worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van motieven die als dusdanig geen aanleiding geven tot internationale bescherming.**

Voorts wist u evenmin de vrees die van het door u aangehaalde prostitutienetwerk zou uitgaan aannemelijk te maken. U verklaart te vrezen voor Mama I. omdat u uw schuld bij haar nog dient af te betalen. U verklaart dat zij u overal zou kunnen vinden in Nigeria aangezien zij heel populair is in Benin (NPO p.19). **Uit uw verklaringen kan echter niet worden geconcludeerd dat zij actief u tracht op te sporen en op die manier een risico voor vervolging zou inhouden.** Het is vooreerst uiterst opmerkelijk dat u verklaart niets van haar vernomen te hebben nadat u bij haar vertrok in Italië. Het is pas wanneer u in Nederland aankwam, volgens uw verklaringen in 2018, dat zij u begon te bedreigen. U verklaart in Italië niets van haar vernomen te hebben (NPO p.28). **Het is weinig aannemelijk dat zij pas stappen zou ondernemen om u te lokaliseren eens u het land verlaten had.** U verklaart slechts een maand bij haar verbleven te hebben, zodoende verbleef u nog geruime tijd in Italië zonder dat zij maar enige moeite deed om u er toe te brengen uw schuld bij haar af te lossen. U weet daarnaast niet aan te tonen dat zij nog op andere manieren zou getracht hebben u te contacteren, u heeft hier niets van opgemerkt (NPO p.28). Verder dateert de laatste keer dat u iets van Mama I. vernam van 2019. Zij maande u aan uw schuld te betalen maar daarna heeft u niets meer van haar vernomen aangezien u uw telefoon was verloren (NPO p.20). Pas recentelijk, zodoende meer dan drie jaar later, vernam u dat een foto van u werd verspreid waarin u als vermist werd opgegeven zodat zij informatie over u zou verkrijgen (NPO p.20 en p.29). **U weet echter allerm minst aan te geven wat er voor zorgde dat zij na al die tijd terug actief naar u op zoek zou gaan.** U verklaart enkel opnieuw dat u haar nog geld verschuldigd bent (NPO p.29). U verduidelijkt daarmee niet om welke reden zij op dit moment deze stappen zou ondernemen, wat deze demarches en het feit dat zij u zou zijn blijven opvolgen weinig geloofwaardig maakt. Bovendien staat dit laattijdig contact en deze langdurige stilte van haar kant in schril contrast met uw verklaringen dat zij u vervolgens tot vier keer per dag zou hebben gebeld (NPO p.29). U heeft ook zelf geen enkele informatie meer over deze vrouw. U verklaart dat zij in 2017 in Firenze, Italië verbleef en getrouwd is met kinderen (NPO p.20-21), maar u heeft daarna geen informatie meer over haar. **Bovendien is het opmerkelijk dat u zelf geen enkel initiatief nam om zich tegen haar beschermd te weten.** U verklaart in Italië nooit naar de politie te zijn gestapt, ook al verbleef u er nog geruime tijd terwijl u niet meer in contact zou zijn geweest met dit netwerk (NPO p.23 en p.28). U verklaart daarbij eveneens zich na uw vertrek bij Mama I. niet meer tot de Italiaanse autoriteiten te hebben gericht om uw procedure tot internationale bescherming er verder te zetten. U verklaart dat dit te ver was van waar u op dat moment verbleef (NPO p.27). Indien u werkelijk problemen kende met dit netwerk valt het echter moeilijk aan te nemen dat u de afstand in de weg zou laten staan van uw mogelijkheden zich beschermd te weten. Uw verklaringen omtrent uw verblijf in Italië zijn bovendien opmerkelijk. Waar u verklaart zich niet meer tot de Italiaanse asielinstanties te hebben gewend, blijkt echter uit uw administratief dossier dat u tot drie keer toe om bescherming heeft gevraagd in Italië. Uw laatste verzoek in Italië zou dateren van maart 2019. Ook op dit punt laat u derhalve na duidelijkheid te scheppen. Een ander gegeven dat uw vrees voor deze vrouw in Italië ondergraaft is het gegeven dat blijkt uit uw administratief dossier dat u tijdens de Dublinprocedure in Nederland op geen

enkel moment een concrete vrees tegenover Italië aanhaalde, terwijl u net beweert lastig te zijn gevallen eens in Nederland in 2019 en de finale uitspraak in uw verzoek in Nederland pas in november 2021 viel. **Al deze elementen zorgen er dan ook voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring lastig gevallen te zijn door deze Mama I. en bijgevolg bij een terugkeer naar Nigeria vervolging dient te vrezen omwille van deze vrouw.**

Daarnaast wist u eveneens uw algemene betrokkenheid bij de door u aangehaalde mensenhandel en prostitutienetwerk moeilijk aan te tonen. Het schaadt hierbij uw geloofwaardigheid dat u zo goed als geen informatie weet bij te brengen over J., de vrouw waar u vijf jaar bij verbleven heeft en die u zou gedwongen hebben naar Europa te komen. Het meest in het oog springende hierbij is dat u zelfs haar volledige naam niet zou hebben opgevangen (NPO p.12). Na een zodanig lang verblijf bij deze vrouw waarbij zij zo goed als optreedt als uw voogd valt het aan te nemen dat u op zijn minst haar volledige naam zou hebben opgevangen. Evenmin heeft u veel verdere informatie over haar. U verklaart niemand van haar familie te kennen en zelfs niet te weten of zij nog broers of zussen heeft. Het enige wat u over haar weet mee te geven is het feit dat zij een zakenvrouw was die niet voor veel problemen zorgde (NPO p.14-15). **Dit is echter slechts uiterst gebrekkige informatie over de meest belangrijke persoon in uw jeugd, wat uw geloofwaardigheid al die tijd bij deze vrouw te hebben verbleven, waarna zij u dwong om naar Europa te reizen, verder ondermijnt.** Daarnaast weet u geen overtuigende verklaringen af te leggen over de manier waarop u naar Europa zou zijn vertrokken. **U bent niet eenduidig over wanneer u te horen kreeg dat het de bedoeling was dat u naar Europa zou vertrekken om er te gaan werken.** Enerzijds geeft u aan dat zij u hierover vertelde toen u ongeveer twee weken bij haar verbleef (NPO p.13), om later te verklaren dat u pas ingelicht werd dat u naar Italië zou gaan toen u achttien jaar werd (NPO p.22 en p.24). **Ook over uw reactie op het feit dat u gevraagd werd naar Italië te gaan bent u niet eenduidig.** De ene keer verklaart u dat u het onmiddellijk geen probleem vond (NPO p.13), om later te verklaren dat u hiertoe gedwongen zou zijn geweest (NPO p.22). **Bovendien maakt u de dwang die hiertoe zou zijn uitgeoefend evenmin concreet.** U verklaart louter vaagweg dat zij u iets slechts kon aandoen en dat dit heel erg kon zijn. U meent dat zij van karakter veranderde op het moment dat u vernam dat zij wou dat u naar Europa ging. Op geen enkele manier maakt u deze druk of deze veranderingen in haar karakter echter concreet, u blijft steken in dergelijke vage verklaringen zonder enig voorbeeld te kunnen aanhalen van hoe deze druk werd uitgeoefend (NPO p.22). **Verder is het opmerkelijk dat u zo weinig informatie had met betrekking tot wat van u verwacht werd eens aangekomen in Europa.** U verklaart dat u niets over de job die u zou uitoefenen werd gezegd, ook het bedrag dat u zou moeten terugbetalen was u onduidelijk alsook de tijdsperiode die het zou vergen om een dergelijk bedrag terug te betalen (NPO p.24-25). U verklaart hier zelf ook geen vragen naar gesteld te hebben. **Zodoende is uw kennis op elk vlak zodanig beperkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring in die mate in een smokkelnetwerk betrokken te zijn geweest dat dit vervolging kan uitmaken bij een terugkeer naar Nigeria.**

Bovendien, indien al geloof zou worden gehecht aan uw vrees die uit zou gaan van het smokkelnetwerk waar u bij betrokken was – wat in bovenstaande argumentatie wordt ondermijnd – dient vastgesteld dat u bij een terugkeer naar Nigeria zou kunnen rekenen op bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (EASO – Country of Origin Information Report, Nigeria, trafficking in human beings – april 2021) blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is en dat de Nigeriaanse overheid de laatste jaren blij heeft gegeven van een alsmaar striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Recentelijk vonden onder de 'Trafficking in Persons Act' diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere nietgouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, 'het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP)'. NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen, verspreid over het land. De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over opvangtehuizen waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over 'half way' homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u

desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP indien u al problemen zou kennen bij een terugkeer naar Nigeria.

Wat betreft uw dochter, hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielpcedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd uw dochter E.R. er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 26", ingeschreven op 06.01.2022. **Tijdens het persoonlijk onderhoud van 20.12.2022 kwam het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking ter sprake** (NPO p.30-32). Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochter te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

Waar de vrees voor vrouwelijke genitale verminking in hoofde van uw dochter R., die de Nigeriaanse nationaliteit bezit en geboren werd op 13 april 2021 in Nederland, wordt aangekaart, haalt u geen persoonlijke vrees in uw hoofde aan die verband houdt met het risico op vrouwelijke genitale verminking voor uw dochter of op basis van andere motieven. U verklaart namelijk enkel dat u niet in staat zou zijn haar te beschermen (NPO p.31). Bijgevolg haalt u persoonlijk geen elementen aan waaruit blijkt dat er in verband met de besnijdenis van uw dochter in uw hoofde, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat.

In verband met uw minderjarige dochter R., geboren op 13 april 2021 in Nederland, kwam, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Nigeria ter sprake. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind heb ik besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen: Artikel 409 van het Strafwetboek:

"§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar."

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar."

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar."

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting." Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

"Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige."

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: "Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is

beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des koningen elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. U legt enkel een attest neer dat uw dochter niet besneden werd. Dit attest heeft echter louter betrekking op uw dochter en weet niet aan te tonen dat in uw hoofde enige vrees voor vervolging zou kunnen worden aangenomen. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan uw dochter. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd. Daarnaast werden de notities van het persoonlijk onderhoud u op 22 december 2022 bezorgd. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Tenslotte heeft het loutere feit dat u de ouder bent van een dochter die als vluchteling werd erkend, geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft het u niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C 652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd ‘Kwalificatie (herschikking)’ de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het loutere feit dat uw dochter werd erkend als vluchteling opent geen recht tot erkenning van de vluchtelingenstatus in uw hoofde.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie”.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en

splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De **overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja** zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo – waar u hoofdzakelijk verbleef - actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor asiel en migratie op het feit dat u de ouder bent van een minderjarig kind aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend. “

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op de schending van “artikel 1A, §2 van het Internationale Verdrag van Genève, artikelen 48/3, §2, §4, §5, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 van het EVRM, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het materiële motiveringsbeginsel en het proportionaliteits- en zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt:

“9. De verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de conclusie van de bestreden beslissing: “Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend.”

Er is een schending van de boven in het middel vermelde artikelen.

Doordat de verwerende partij, ondanks de verklaringen van de verzoekende partij die de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, vanwege de personen die haar via mensenhandel in een prostitutienetwerk dwongen, aannemelijk maken, heeft besloten de verzoekende partij de vluchtelingenstatus te weigeren.

In tegenstelling tot de gezegden van de verwerende partij kan er wel geloof gehecht worden aan de bewering van verzoekster dat van het netwerk (van de vrouwen die verzoekster naar Europa brachten en die de betaling van een openstaande schuld eisen) een vrees voor vervolging uitgaat.

Bovendien dient de familiale band tussen verzoekster en haar dochter, minstens haar persoonlijke vrees voor vervolging als ouder van haar minderjarige dochter in wiens hoofde een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat, aanleiding te geven tot een erkenning als vluchteling.

10. De verwerende partij stelt ten eerste dat verzoekster “verregaand afwijkende verklaringen zou afleggen omtrent haar achtergrond en verblijfplaatsen in Nigeria, wat reeds haar algemene geloofwaardigheid schade toebrengt”.

Verzoekster is geboren in Benin, verhuisde met haar ouders als baby naar Takum in Taraba State (Nigeria), vluchtte in 2011 omwille van de oorlog met Boko Haram, werd ondergebracht bij ‘J.’ in Benin en reisde via ‘Mama I.’ in Lagos door naar Libië om zo per boot naar Italië te reizen.

11. De verwerende partij stelt vervolgens dat “er op gewezen dient te worden dat u uw land van herkomst niet verlaten heeft uit vrees voor vervolging”.

De oorzaak van het vertrek van verzoekster lag in de oorlog met Boko Haram en de bombardementen die tot de dood van haar vader en onrechtstreeks die van haar moeder leidden. Vervolgens is zij doorgereisd, maar een terugkeer was uitgesloten omwille van de gevreesde vervolging/represailles vanwege ‘Mama I.’.

12. De verwerende partij stelt voorts dat verzoekster “de vrees die van het door u aangehaalde prostitutienetwerk zou uitgaan niet aannemelijk wist te maken”.

Mama I. nam nog contact op met verzoekster en zei dat ze haar geld moest betalen, en als ze niet betaalde, dat ze problemen zou hebben. Het laatste contact was toen een vriendin verzoekster belde via Facebook, ze vroeg haar of ze vermist was. Ze zei dat iemand naar Nigeria was en verzoekster zocht, maar niet konden vinden. Mama I. verkondigde dat verzoekster haar 28.000 euro moest betalen en dat ze haar zou ombrengen als ze terugkeerde naar Nigeria.

In 2019 hoorde verzoekster het laatst iets van Mama I., die haar telefonisch bedreigde en zei dat ze haar zou ombrengen als ze niet betaalt en terugkeert naar Nigeria. Ze verspreidde een foto van verzoekster in Afrika, dat ze naar verzoekster op zoek was. Na 2019 hoorde verzoekster niets meer, omdat ze haar telefoon verloor en enkel daar bereikbaar was.

De enige reden dat verzoekster niets meer vernomen heeft van ‘Mama I.’ ligt dus in het feit dat zij op heden onbereikbaar/onvindbaar voor haar is. Bij terugkeer naar haar herkomstland kan dit volstrekt anders zijn, en kan zij haar mogelijk wel terugvinden en iets aandoen.

Dat ‘Mama I.’ verzoekster actief opspoort blijkt enerzijds uit de dreigtelefoons van haarzelf en anderzijds uit de contacten die verzoekster met mensen in Nigeria had die haar verklaren dat ‘Mama I.’ naar haar op zoek is en haar foto verspreidt.

Dat verzoekster geen initiatief genomen zou hebben om zich tegen ‘Mama I.’ beschermd te zien, valt te verklaren vanuit de preciaire verblijfssituatie waarin zij verkeerd, alsook het feit dat ze actief was in de prostitutie, en daarmee onzeker en ongerust was hoe de autoriteiten daarmee zouden omspringen.

13. De verwerende partij stelt verder dat verzoekster “haar algemene betrokkenheid bij de door u aangehaalde mensenhandel en prostitutienetwerk moeilijk wist aan te tonen”.

Dat verzoekster als tiener er niet in geslaagd is om meer informatie te vernemen en te onthouden over ‘J.’ hoeft niet te verbazen, waar zij zich hoofdzakelijk bezig hield met het volgen van school en het helpen bij de verkoop op de markt.

Over de eis dat verzoekster in Europa zou gaan werken werd verzoekster pas korte tijd voor haar 18e verjaardag ingelicht. Zoals verklaard veranderde ‘J.’ van ‘karakter’ op het moment dat ze wou dat verzoekster naar Europa zou gaan.

Dat verzoekster betrokken is geraakt in mensenhandel en vervolgens in een prostitutienetwerk is gelet op de door haar afgelegde verklaringen aannemelijk.

14. Vervolgens haalt de verwerende partij aan dat, indien al geloof gehecht zou worden aan de vrees die zou uitgaan van het smokkelnetwerk waar verzoekster bij betrokken was, vastgesteld dient te worden dat ze bij een terugkeer naar Nigeria zou kunnen rekenen op bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten.

Verzoekster kent echter een vrees voor vervolging of represailles vanwege de betrokkenen in het smokkelnetwerk, die haar zullen opzoeken bij een terugkeer naar Nigeria, maar waaromtrent verzoekster natuurlijk geen zekerheden heeft wanneer ze haar zullen vinden.

Mocht zij al kunnen rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten, is echter nog steeds niet geweten wanneer zij in concreto beschermd zou moeten worden. In Nigeria is de kans veel groter en

reëler dat de betrokkenen verzoekster kunnen opsporen en vinden, waarna het kwaad al lang geschied kan zijn.

15. Tot slot is het zo dat de dochter van de verzoekende partij, R.E., een erkenning van de vluchtelingenstatus werd toegekend bij beslissing van het CGVS van 04 april 2023 (stuk 2).

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 20 december 2022 kwam het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking ter sprake in geval van terugkeer naar Nigeria.

Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind heeft het CGVS dan ook besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

De verwerende partij stelt echter dat verzoekster "geen persoonlijke vrees in uw hoofde aanhaalt die verband houdt met het risico op vrouwelijke genitale verminking voor uw dochter of op basis van andere motieven" en dat "Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-Generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor uw dochter te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen".

Het louter erkennen van de dochter van verzoekster, laat verzoekster en bij uitbreiding haar zoon Prosper, met een voldongen feit achter. Mocht verzoekster vervolgens uitgewezen worden, zou dit in realiteit betekenen dat haar dochter haar mee zal moeten vergezellen, wat op haar beurt de vrees voor vervolging uit hoofde van het risico op vrouwelijke genitale verminking bij terugkeer naar Nigeria zou openen.

Verzoekster gaf tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk aan dat mensen in Nigeria haar bij terugkeer onder druk zouden zetten om haar dochter te besnijden. In geval haar dochter louter zou willen huwen, zal haar echtgenoot wellicht ook eisen dat ze zich laat besnijden. Haar dochter zou volgens haar ook gepest worden als ze niet besneden zou zijn.

Verzoekster kent in die zin ook een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie, omdat zij persoonlijk onder druk gezet zal worden haar dochter genitaal te verminken en niet in staat zou zijn haar dochter te beschermen.

16. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgend stuk:

"2. Kopie van de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus van het CGVS in hoofde van E.R. d.d. 04 april 2023".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

De bestreden beslissing stelt:

“Vooreerst legt u verregaand afwijkende verklaringen af omtrent uw achtergrond en verblijfplaatsen in Nigeria, wat reeds uw algemene geloofwaardigheid schade toebrengt. Zo gaf u om te beginnen in Italië maar liefst vier verschillende geboortedata op, gaande van 1995 tot 2002 (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier ‘CGVS – Aanvraag derde landen, antwoord Italië – 16.02.2023’), wat reeds een indicatie inhoudt van uw pogingen om de asielinstanties te misleiden. Voorts verklaart u bij uw eerste verklaringen in uw verzoek tot internationale bescherming in België geboren te zijn in Benin, van uw twee tot vijftien jaar oud in Kano te hebben gewoond en slechts de laatste twee jaar voor uw vertrek ‘ergens anders’ te hebben verbleven (verklaring DVZ vraag 5 en vraag 10). Voor het Commissariaat-generaal verklaart u echter in Takum, gelegen in Taraba State geboren te zijn. U verklaart onmiddellijk eerder Benin te hebben opgegeven als geboorteplaats omdat het voornaamste deel van uw leven zich daar heeft afgespeeld. U past echter meteen daarna opnieuw uw verklaringen aan en verklaart wel degelijk in Benin te zijn geboren maar al na een paar maanden naar Taraba State te zijn verhuisd (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.4). U spreekt daarbij op geen enkel moment over Kano, uw eerder opgegeven verblijfplaats. U verklaart zelfs expliciet nooit ergens anders gewoond te hebben dan in Takum en Benin (NPO p.9). Wanneer u wordt geconfronteerd met uw eerdere verklaringen rond uw verblijf in Kano geeft u aan er nooit verbleven te hebben en er enkel doorgereisd te zijn bij uw vertrek uit het land (NPO p.10), daarmee derhalve geen enkele verklaring gevend voor deze verschillende verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen. U beweert daarbij uiterst opmerkelijk dat zowel Kano als Takum in het noorden van Nigeria gelegen zijn, u verklaart verwarrend dat het hetzelfde is, Taraba State is volgens u Kano (NPO p.10). Deze verklaringen brengen de geloofwaardigheid van uw verblijfplaatsen echter nog verder aan het wankelen. Taraba State is volgens de toegevoegde informatie (Wikipedia – Taraba State) namelijk allerm minst in het noorden van Nigeria gelegen, eerder in het oosten van het land, en dit allerm minst in de nabijheid van Kano. Volgens de toegevoegde informatie ligt Kano namelijk op meer dan 700km van Takum. U heeft het verder over een oorlog met Boko Haram waardoor u Taraba State zou zijn moeten ontvluchten, uw vader zou hierbij om het leven zijn gekomen en u zou zo uw broer uit het oog verloren zijn (NPO p.8). Echter, uit informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal (CGVS – COI Focus Nigeria: gevechtszones van Boko Haram – 16.05.2014) blijkt dit allerm minst het terrein waar Boko Haram zeer actief bleek in die periode. Voorts blijkt uit uw administratief dossier (CGVS – Aanvraag derde landen, antwoord Nederland – 07.12.2022) dat u in Nederland verklaarde in Agbor te hebben verbleven. Voor het Commissariaat-generaal verklaart u echter daar nooit geweest te zijn, enkel Mama I. zou van daar afkomstig zijn. U beweert nooit gezegd te hebben in Agbor te hebben gewoond (NPO p.10-11). Uw uiterst gebrekkige kennis van en conflicterende beweringen over uw zagezegde verblijfplaatsen in Nigeria zorgt er dan ook voor dat er verregaande onduidelijkheid bestaat omtrent uw achtergrond en bijgevolg eveneens uw levensomstandigheden, wat reeds de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging bij een terugkeer aantast.”.

Verzoeksters verweer in het verzoekschrift omvat geen dienstige weerlegging van de voormelde terechte en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat ze geboren is in Benin, als baby met haar ouders naar Takum in Taraba State (Nigeria) verhuisde, in 2011 omwille van de oorlog met Boko Haram vluchtte, werd ondergebracht bij ‘J.’ in Benin en via ‘Mama I.’ in Lagos doorreisde naar Libië om zo per boot naar Italië te reizen. Hiermee bevestigt verzoekster in het verzoekschrift louter één van de door haar verklaarde uiteenlopende versies, waarmee

ze bezwaarlijk een bevredigende uitleg biedt voor de terecht vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen omtrent haar geboortedata en verblijfplaatsen.

In navolging van verweerder stelt de Raad dan ook vast dat verzoekster geen duidelijk beeld wenst te scheppen van haar achtergrond en verblijfplaatsen. Dit vormt een negatieve indicatie voor verzoeksters algemene geloofwaardigheid, alsook voor de geloofwaardigheid van haar vrees voor vervolging bij een terugkeer, hoewel dit blijkens de bestreden beslissing geen probleem vormt voor de erkenning als vluchteling van haar op 13 april 2021 in Nederland geboren dochter.

5. Verzoekster stelt voorts in het verzoekschrift dat de oorzaak van haar vertrek lag in de oorlog met Boko Haram en de bombardementen die tot de dood van haar vader en moeder leidden. Ze voegt eraan toe dat ze vervolgens is doorgereisd, maar dat een terugkeer uitgesloten was omwille van de gevreesde vervolging door Mama I..

Nochtans wordt met verweerder vastgesteld dat verzoekster geen problemen aanhaalt in Nigeria die aanleiding gaven tot haar vertrek uit het land (*“Zijn er al enige Problemen geweest in Nigeria, voor u vertrok?”*, *“Naast de oorlog had ik er geen Problemen.”*, *“Hoe zag u uw toekomst op dat moment?”*, *“Het was oké, ze zei enkel dat ze niet veel geld had om me naar school te laten gaan na secundair.”*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17).

Voor zover verzoekster verwijst naar de oorlog met Boko Haram blijkt uit haar verklaringen voor het CGVS dat dit een conflict in haar geboortestreek betrof, die zij verliet in 2011 (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), maar dat verzoekster geen concrete problemen kende nadat zij er wegging. Verzoekster kan aldus bezwaarlijk voorhouden dat de directe aanleiding voor haar vlucht/vertrek uit Nigeria de oorlog met Boko Haram betrof. Bovendien dient hernomen dat verzoekster blijkens de bestreden beslissing incoherente verklaringen heeft afgelegd aangaande haar geboortestreek, alsook dat verweerder aangaande verzoeksters vlucht uit Taraba State omwille van een oorlog met Boko Haram – waarbij verzoeksters vader overleed en broer vermist werd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8) – terecht vaststelt dat Taraba State, volgens beschikbare informatie, allerm minst het terrein blijkt waar Boko Haram zeer actief was in die periode.

Verder merkt verweerder op dat het gegeven dat er niet veel geld was om verzoekster te laten studeren het enige element is dat verzoekster nog weet aan te halen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Dergelijke economische motieven houden echter geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Verweerder kon aldus terecht stellen dat verzoekster haar land van herkomst niet heeft verlaten omwille van een vrees voor vervolging.

6. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vrees voor Mama I. bij terugkeer naar Nigeria:

“Voorts wist u evenmin de vrees die van het door u aangehaalde prostitutienetwerk zou uitgaan aannemelijk te maken. U verklaart te vrezen voor Mama I. omdat u uw schuld bij haar nog dient af te betalen. U verklaart dat zij u overal zou kunnen vinden in Nigeria aangezien zij heel populair is in Benin (NPO p.19). Uit uw verklaringen kan echter niet worden geconcludeerd dat zij actief u tracht op te sporen en op die manier een risico voor vervolging zou inhouden. Het is vooreerst uiterst opmerkelijk dat u verklaart niets van haar vernomen te hebben nadat u bij haar vertrok in Italië. Het is pas wanneer u in Nederland aankwam, volgens uw verklaringen in 2018, dat zij u begon te bedreigen. U verklaart in Italië niets van haar vernomen te hebben (NPO p.28). Het is weinig aannemelijk dat zij pas stappen zou ondernemen om u te lokaliseren eens u het land verlaten had. U verklaart slechts een maand bij haar verbleven te hebben, zodoende verbleef u nog geruime tijd in Italië zonder dat zij maar enige moeite deed om u er toe te brengen uw schuld bij haar af te lossen. U weet daarnaast niet aan te tonen dat zij nog op andere manieren zou getracht hebben u te contacteren, u heeft hier niets van opgemerkt (NPO p.28). Verder dateert de laatste keer dat u iets van Mama I. vernam van 2019. Zij maande u aan uw schuld te betalen maar daarna heeft u niets meer van haar vernomen aangezien u uw telefoon was verloren (NPO p.20). Pas recentelijk, zodoende meer dan drie jaar later, vernam u dat een foto van u werd verspreid waarin u als vermist werd opgegeven zodat zij informatie over u zou verkrijgen (NPO p.20 en p.29). U weet echter allerm minst aan te geven wat er voor zorgde dat zij na al die tijd terug actief naar u op zoek zou gaan. U verklaart enkel opnieuw dat u haar nog geld verschuldigd bent (NPO p.29). U verduidelijkt daarmee niet om welke reden zij op dit moment deze stappen zou ondernemen, wat deze demarches en het feit dat zij u zou zijn blijven opvolgen weinig geloofwaardig maakt. Bovendien staat dit laattijdig contact

en deze langdurige stilte van haar kant in schril contrast met uw verklaringen dat zij u vervolgens tot vier keer per dag zou hebben gebeld (NPO p.29). U heeft ook zelf geen enkele informatie meer over deze vrouw. U verklaart dat zij in 2017 in Firenze, Italië verbleef en getrouwd is met kinderen (NPO p.20-21), maar u heeft daarna geen informatie meer over haar. Bovendien is het opmerkelijk dat u zelf geen enkel initiatief nam om zich tegen haar beschermd te weten. U verklaart in Italië nooit naar de politie te zijn gestapt, ook al verbleef u er nog geruime tijd terwijl u niet meer in contact zou zijn geweest met dit netwerk (NPO p.23 en p.28). U verklaart daarbij eveneens zich na uw vertrek bij Mama I. niet meer tot de Italiaanse autoriteiten te hebben gericht om uw procedure tot internationale bescherming er verder te zetten. U verklaart dat dit te ver was van waar u op dat moment verbleef (NPO p.27). Indien u werkelijk problemen kende met dit netwerk valt het echter moeilijk aan te nemen dat u de afstand in de weg zou laten staan van uw mogelijkheden zich beschermd te weten. Uw verklaringen omtrent uw verblijf in Italië zijn bovendien opmerkelijk. Waar u verklaart zich niet meer tot de Italiaanse asielinstanties te hebben gewend, blijkt echter uit uw administratief dossier dat u tot drie keer toe om bescherming heeft gevraagd in Italië. Uw laatste verzoek in Italië zou dateren van maart 2019. Ook op dit punt laat u derhalve na duidelijkheid te scheppen. Een ander gegeven dat uw vrees voor deze vrouw in Italië ondergraaft is het gegeven dat blijkt uit uw administratief dossier dat u tijdens de Dublinprocedure in Nederland op geen enkel moment een concrete vrees tegenover Italië aanhaalde, terwijl u net beweert lastig te zijn gevallen eens in Nederland in 2019 en de finale uitspraak in uw verzoek in Nederland pas in november 2021 viel. Al deze elementen zorgen er dan ook voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring lastig gevallen te zijn door deze Mama I. en bijgevolg bij een terugkeer naar Nigeria vervolging dient te vreezen omwille van deze vrouw."

Verzoeksters verweer in het verzoekschrift omvat geen dienstige weerlegging van voormelde vaststellingen.

Verzoekster kan met de loutere herneming van haar verklaringen over Mama I. geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen van verweerder.

Waar verzoekster daarnaast stelt dat zij niets meer vernomen heeft van Mama I. omdat zij op heden onbereikbaar/onvindbaar is, maar dat dit bij een terugkeer naar haar land van herkomst anders kan zijn, komt ze niet verder dan loutere veronderstellingen. Te dezen dient benadrukt dat verzoekster sinds het verliezen van haar telefoon in 2019 niets meer van Mama I. heeft vernomen, dat zij pas recentelijk op de hoogte werd gebracht dat haar foto in Nigeria wordt verspreid en dat zij niet kan toelichten om welke reden Mama I. na dergelijke langdurige stilte terug stappen zou ondernemen. Bovendien heeft verzoekster geen informatie over Mama I.

Voor zover verzoekster betoogt dat ze geen initiatief heeft genomen om zich tegen Mama I. beschermd te zien vanwege haar precare verblijfssituatie en activiteiten in de prostitutie, komt dit voor als een loutere *post factum* verklaring aangezien verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud nog verklaarde dat ze zich na haar vertrek bij Mama I. niet meer tot de Italiaanse asielinstanties richtte omdat het te ver was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27). In dit verband dient benadrukt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tot drie keer toe om bescherming heeft gevraagd in Italië, waarbij de laatste keer van 7 maart 2019, en dus van na haar vertrek bij Mama I., dateert. Hoe dan ook, indien verzoekster zich niet durfde te wenden tot de autoriteiten, kan worden gesteld dat zij haar vrees voor Mama I. hiermee zelf relateert en ondergeschikt maakt aan haar vrees voor de autoriteiten.

7. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoeksters verklaringen over J. en over de manier waarop zij naar Europa kwam niet kunnen overtuigen:

"Daarnaast wist u eveneens uw algemene betrokkenheid bij de door u aangehaalde mensenhandel en prostitutienetwerk moeilijk aan te tonen. Het schaadt hierbij uw geloofwaardigheid dat u zo goed als geen informatie weet bij te brengen over J., de vrouw waar u vijf jaar bij verbleven heeft en die u zou gedwongen hebben naar Europa te komen. Het meest in het oog springende hierbij is dat u zelfs haar volledige naam niet zou hebben opgevangen (NPO p.12). Na een zodanig lang verblijf bij deze vrouw waarbij zij zo goed als optreedt als uw voogd valt het aan te nemen dat u op zijn minst haar volledige naam zou hebben opgevangen. Evenmin heeft u veel verdere informatie over haar. U verklaart niemand van haar familie te kennen en zelfs niet te weten of zij nog broers of zussen heeft. Het enige wat u over haar weet mee te geven is het feit dat zij een zakenvrouw was die niet voor veel problemen zorgde (NPO p.14-15). Dit is echter slechts uiterst gebrekkige informatie over de meest belangrijke persoon in uw jeugd, wat uw geloofwaardigheid al die tijd bij deze vrouw te hebben verbleven, waarna zij u dwong om naar Europa te reizen, verder ondermijnt. Daarnaast weet u geen overtuigende verklaringen af te leggen over de manier waarop u naar Europa zou zijn vertrokken. U bent niet eenduidig over wanneer u te horen kreeg dat het

de bedoeling was dat u naar Europa zou vertrekken om er te gaan werken. Enerzijds geeft u aan dat zij u hierover vertelde toen u ongeveer twee weken bij haar verbleef (NPO p.13), om later te verklaren dat u pas ingelicht werd dat u naar Italië zou gaan toen u achttien jaar werd (NPO p.22 en p.24). Ook over uw reactie op het feit dat u gevraagd werd naar Italië te gaan bent u niet eenduidig. De ene keer verklaart u dat u het onmiddellijk geen probleem vond (NPO p.13), om later te verklaren dat u hiertoe gedwongen zou zijn geweest (NPO p.22). Bovendien maakt u de dwang die hiertoe zou zijn uitgeoefend evenmin concreet. U verklaart louter vaagweg dat zij u iets slechts kon aandoen en dat dit heel erg kon zijn. U meent dat zij van karakter veranderde op het moment dat u vernam dat zij wou dat u naar Europa ging. Op geen enkele manier maakt u deze druk of deze veranderingen in haar karakter echter concreet, u blijft steken in dergelijke vage verklaringen zonder enig voorbeeld te kunnen aanhalen van hoe deze druk werd uitgeoefend (NPO p.22). Verder is het opmerkelijk dat u zo weinig informatie had met betrekking tot wat van u verwacht werd eens aangekomen in Europa. U verklaart dat u niets over de job die u zou uitoefenen werd gezegd, ook het bedrag dat u zou moeten terugbetalen was u onduidelijk alsook de tijdsperiode die het zou vergen om een dergelijk bedrag terug te betalen (NPO p.24-25). U verklaart hier zelf ook geen vragen naar gesteld te hebben. Zodoende is uw kennis op elk vlak zodanig beperkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring in die mate in een smokkelnetwerk betrokken te zijn geweest dat dit vervolging kan uitmaken bij een terugkeer naar Nigeria.”

Verzoeksters betoog in het verzoekschrift kan niet overtuigen ter weerlegging van voorgaande terechte en pertinente motieven van verweerder.

Wat betreft verzoeksters gebrekkige kennis over J. stelt verzoekster in het verzoekschrift dat ze er als tiener niet in geslaagd is om meer informatie te vernemen en onthouden over J., omdat zij zich hoofdzakelijk bezighield met school en de verkoop op de markt. Verzoeksters verwijzingen naar haar jonge leeftijd en activiteiten kunnen echter geenszins de terechte vaststellingen in de bestreden beslissing verschoonen dat verzoekster nagenoeg niets weet over J., de vrouw waarbij ze vijf jaar zou hebben verbleven en die haar in de prostitutie zou gedwongen hebben. Ook van een jong persoon is redelijk te verwachten dat zij elementaire gegevens aangaande haar eigen leven, en dus ook over de meest belangrijke persoon in haar jeugd, op een coherente en doorleefde wijze kan toelichten, wat niet het geval is. De vaststelling dat verzoekster niet weet wat de volledige naam is van J., noch of zij broers of zussen heeft, ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van verzoeksters jarenlang verblijf bij J., waarna J. haar zou gedwongen hebben naar Europa te reizen (notities van het persoonlijk onderhoud p. 12, p. 14-15).

Waar verzoekster stelt dat zij pas korte tijd voor haar 18de verjaardag werd ingelicht over haar reis naar en werk in Europa en dat J. van karakter veranderde, gaat zij voorbij aan de terecht vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen. Verzoekster gaf initieel aan dat J. hierover vertelde toen verzoekster ongeveer twee weken bij haar verbleef (notities van het persoonlijk onderhoud, p.13), maar verklaarde later dat ze pas ingelicht werd dat ze naar Italië zou gaan toen ze achttien jaar werd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22, p. 24). Het louter bevestigen van één van de twee uiteenlopende versies van haar verklaringen kan niet volstaan ter verschoening van deze manifeste tegenstrijdigheden in haar verklaringen.

Bij gebrek aan dienstig verweer stelt de Raad samen met verweerder vast dat verzoeksters kennis op elk vlak zodanig beperkt is dat geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaring in die mate in een smokkelnetwerk betrokken te zijn geweest dat dit vervolging kan uitmaken bij een terugkeer naar Nigeria.

8. In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, *quod non*, dan dient er nog op gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoekster om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoekster om internationale bescherming mag worden verwacht dat zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

De bestreden beslissing stelt op goede gronden het volgende:

“Bovendien, indien al geloof zou worden gehecht aan uw vrees die uit zou gaan van het smokkelnetwerk waar u bij betrokken was – wat in bovenstaande argumentatie wordt ondermijnd – dient vastgesteld dat u bij een terugkeer naar Nigeria zou kunnen rekenen op bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (EASO – Country of Origin Information Report, Nigeria, trafficking in human beings – april 2021) blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is en dat de Nigeriaanse overheid de laatste jaren blijf heeft gegeven van een alsmaar striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Recentelijk

vonden onder de 'Trafficking in Persons Act' diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere nietgouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, 'het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP)'. NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen, verspreid over het land. De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over opvangtehuizen waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over 'half way' homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP indien u al problemen zou kennen bij een terugkeer naar Nigeria."

Voormelde vaststellingen zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoekster stelt in het verzoekschrift louter dat, mocht zij al kunnen rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten, nog steeds niet geweten is wanneer zij *in concreto* beschermd zou moeten worden. Verzoekster toont hiermee echter op generlei wijze aan dat zij geen bescherming zou kunnen inroepen van de Nigeriaanse autoriteiten.

9. Verzoekster verwijst naar de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van haar dochter (stuk 2, bij verzoekschrift). Verzoekster betoogt dat, indien zij zou uitgewezen worden, dit in realiteit zou betekenen dat haar dochter haar zal moeten vergezellen naar Nigeria. Verzoekster stelt tijdens het persoonlijk onderhoud te hebben aangegeven dat mensen in Nigeria haar onder druk zouden zetten om haar dochter te besnijden, dat de toekomstige echtgenoot van haar dochter wellicht zal eisen dat ze zich laat besnijden, en dat haar dochter zal gepest worden als ze niet besneden is.

Verzoekster beperkt zich tot loutere veronderstellingen, maar toont geenszins concreet aan dat zij in Nigeria een gegronde persoonsgerichte vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van de niet-besnijdenis van haar dochter.

Hierbij dient gewezen op de terechte vaststelling van verweerder dat verzoekster geen persoonlijke vrees aanhaalt met betrekking tot de vrees voor genitale verminking in hoofde van haar dochter (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 30-32).

Voor zover verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat het doel van een verzoek tot internationale bescherming niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen.

Het beginsel van de instandhouding van het gezin van personen die internationale bescherming genieten is verankerd in artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU. Dit artikel legt de lidstaten op om hun nationale recht zodanig in te richten dat bepaalde gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, en die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, aanspraak zouden kunnen maken op de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot tewerkstelling of opleiding (zie HvJ, 4 oktober 2018, "N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov", nr. C-652/16, punt 68).

Te dezen kan worden vastgesteld dat noch artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU noch enige interne of internationale rechtsnorm, voorschrijft dat aan de familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet hetzelfde statuut moet worden verleend dan aan deze laatste. Het loutere feit dat verzoekers' minderjarige dochter internationale bescherming geniet, geeft hen niet automatisch recht op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en *in concreto* te worden beoordeeld. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Artikel 23.2 van Richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg “*dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid*”.

Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid, van Richtlijn 2011/95 dat “*onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn*”. Het blijkt aldus dat de voornoemde bepalingen dus net de mogelijkheid voorzien dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet zelf deze beschermingsstatus niet krijgen doch dat hen overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel wordt gegeven die minder dan drie jaar geldig

Verzoekster dient aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht voor haar (en haar minderjarige zoon P.) in België op basis van de gezinssituatie.

Te dezen kan worden opgemerkt dat verweerder de aandacht van de staatssecretaris voor asiel en migratie vestigt op het feit dat verzoekster de ouder is van een minderjarig kind aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (medisch attest waaruit blijkt dat verzoeksters dochter niet besneden is) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Nigeria geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. COOLBRANDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. COOLBRANDT

W. MULS